

Erzurum Yöresi Ağzlarından Derleme Sözlüğü'ne Katkılar***Contributions of the Dialects of the Erzurum Region to the Compilation Dictionary*****Duygu KAMACI***

Özet: Ağız (dialect); bir dilin, belli bölge topluluklarına özgü sözlü anlatım yollarının tümü şeklinde tanımlanabilecek bir dilbilim terimidir. Türkiye'deki ağız araştırmalarının kökeni 19. yüzyıla uzansa da; bizler Divanü Lügati't-Türk'ün ihtiva ettiği bilgiler neticesinde, dönemin farklı lehçe ve ağızları hakkında bir fikre sahip durumdayız. 19. yüzyılda Radloff ve Kúnos gibi Türkologlar, bu alanda çeşitli araştırmalar yapmışlardır. Ancak Anadolu diyalektleri üzerindeki çalışmalar, yoğun olarak Cumhuriyet'in ilanı sonrasında yoğunlaşmaya başlamıştır. Şüphesiz bu yoğunlaşmada, dilde sadeleşme hareketinin büyük etkisi olmuştur. Sonrasında, yurdun belirli bölgelerinde yapılan derlemeler sonucu, ağız çalışmaları farklılaşmış ve geçmişe dönük çözümlemeleri de içine alan bir araştırma sahası oluşmuştur. Bu özelliği ile ağızlarda yer alan kelime ve ifadeler, Türk dili için bir nimet konumundadır. Çünkü bu kelime ve ifadeler eşliğinde bizler; dilimizin hangi dillerden ne şekilde etkilendiğini, zaman içindeki ses ve anlam değişimlerini, geçmişte kullanılan ancak ölçünlü dilde yer almayan arkaik öğeleri tespit etmekteyiz. Ağız çalışmalarının öneminden yola çıkılarak, bu araştırmamızda; Erzurum'a bağlı Mülk ve Gökçeyamac köylerinden derlenen yerel ifadeler bir araya getirilmiştir. Söz konusu çalışmamızda amacımız; yaptığımız derlemeler sonucu, Türk Dil Kurumu'nun hazırlamış olduğu Derleme Sözlüğü'nde yer almayan kelimeleri tespit ederek, bahsi geçen sözlüğe katkıda bulunmaktır. Derlenen kelimeler ise işlevsellik ve yapısallık bakımından isim, sıfat, fiil, deyim, ikileme gibi türlere ayrılarak incelenmiştir.

Anahtar Sözcükler: Ağız, Erzurum ağzı, Derleme Sözlüğü, Türk Dili

Abstract: Dialect is a linguistic term describing the verbal expression of a language which is specific to certain communities in a given region. The origin of the dialect research in Turkey goes back to the 19th century and we have an idea about different dialects and accents of the period (11th century) as recorded in the Divanu Lugati't Turk. Turkologists such as Radloff and Kúnos have made various studies in this field. However, studies on the dialect have begun intensively after the proclamation of the Republic of Turkey. Of course, in the consistence of these, 'the language simplification movement' had a great effect. As a result of the compilation in the certain areas of the country, research on dialects has been differentiated and these works have been a field of study which involved retrospective analysis. With the words and phrases collected, we have detected the effects of other languages and dialects, sound and meaning changes over the time, archaic items which used in the past but not in the standard language at the time of the study. In this research study, some local words are gathered which are collected from Mulk and Gokçeyamac villages of Erzurum. Our aim is to contribute to the Compilation Dictionary by detecting some words which are not yet in that dictionary. The compiled words are divided into species like nouns, adjectives, verbs, phrases, and dilemmas in terms of their functionality and structures.

Keywords: The dialect of Erzurum, The Compilation Dictionary, dialect, Turkish Language

* MA., Akdeniz Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü, Antalya, duyguakamaci@windowslive.com

Anadolu ağızları üzerine yapılan çalışmaların kökeni, 19. yüzyıl ortalarına kadar uzanmaktadır. Bu dönemde, genellikle yabancı kökenli araştırmacılar söz konusu alanda çalışmalarını sürdürmüşlerdir. Zeynep Korkmaz; Anadolu ağızları üzerine yapılan bu çalışmalardan 1940 yılına kadar süregelen dönemi; ‘yabancı araştırmacılar dönemi’ (Bu dönem Zeynep Korkmaz için çeşitli eksiklikleri olan bir dönemdir), 1940 yılından sonraki dönemi ise (daha verimli diye niteleyerek) ‘yerli araştırmacılar dönemi’ olarak adlandırma yoluna gitmiştir (Korkmaz, 1995, 232).

1928 ve 1932 yıllarında Türk dili adına yapılan yeniliklerin ardından, yine 1932 yılında TDK’nin kurulması, ağız çalışmaları için dönüm noktası olmuştur. Türk Dil Kurumu’nun kurulmasından sonra yapılan I. Türk Dili Kurultayı’nda alınan şu kararlar, ağız ve lehçeler üzerine yapılacak çalışmaların önemini vurgulamıştır:

1. *Yazılı belgeleri, halk arasında yaşayan dil unsurlarını araştırarak derlemek, Büyük Türk Sözlüğü’nü yapmak; Türk lehçelerini içine alacak bir Türk Sözlüğü meydana getirmek.*
2. *Türk lehçelerindeki kelimelerin derlenerek lehçeler lügati, terim lügati ve Türk gramerinin hemen hazırlanması”* (Korkmaz, 1995, 770).

Alınan kararlar doğrultusunda, derleme faaliyetlerinin artması ile beraber, ağız çalışma alanları da farklı bir mecrada gelişme göstermiştir. Yurdun dört bir yanından derlenen, fişlenen kelimelerle birlikte, önce altı ciltlik ‘*Derleme Dergisi*’ oluşturulmuş, ardından devam eden çalışmalar sonucunda 11 ciltlik ‘*Derleme Sözlüğü*’ yayımlanmıştır. Anadolu ağızlarında kullanılan sözcükleri içeren bu sözlük, Türk dili üzerine çalışma yapan araştırmacılar için bir referans kaynak niteliğindedir. İzleyen seneler içinde, ağız alanında yapılan çalışmalar, üniversitelerin sistematik araştırmaları neticesinde bilimsel nitelik kazanmıştır. Bu süreçte transkribe edilen yöresel kelimeler, tam olarak sesin karşılığını verememe sorununu da ortadan kaldırmıştır.

Erzurum ili ağızları, tarih içinde aldığı göçler ve halkın etnik yapısının çeşitliliği bakımından farklı bir konumdadır. Öyle ki çok kısa mesafedeki yerleşim birimlerinde bile kullanılan ifadelerde göze çarpan farklılıklar söz konusudur.

Bugüne kadar yapılan ağız sınıflandırmaları içinde, Erzurum ili ağızları ya müstakil bir başlık altında ele alınmış ya da coğrafi yönler göre yapılan tasniflerde genellikle ‘Doğu’ grubunda yer almıştır. Caferoğlu, 1946 yılında yaptığı tasnifte Erzurum ili ağızlarını Trabzon ve kısmen Rize ağızları bölgesi ile aynı grupta ele almıştır (Caferoğlu, 1946, 565). 1959’da yaptığı tasnifte ise Anadolu ağızlarını altı başlığa ayırmış ve Doğu Anadolu ağızları maddesinde Erzurum’dan bahsetmiştir (Caferoğlu, 1959, 239). Tahsin Banguoğlu, *Türkçenin Grameri* adlı eserinde, Erzurum ili ağızını müstakil bir başlık olarak ele almıştır (Banguoğlu, 1990). Karahan (1996) da yaptığı tasnifte; ilk olarak ‘Doğu Grubu Ağızları’ diye bir bölümlendirme yolu izlemiş ve alt grup olarak Erzurum ili ağızı ile beraber; Ardahan, Kars, Artvin gibi illerin ağızlarını da bu gruba dâhil etmiştir.

Diğer bölge ağızları üzerine yapılan çalışmalar olduğu gibi, Erzurum ili ağızları üzerine de müstakil ve bilimsel araştırmalar bulunmaktadır. Erzurum ili ağızı üzerine yapılan bu çalışmalardan ilki; 1904 yılında Necib Asım Yazıksız’ın ‘Balhassanoğlu’ takma adıyla yazdığı, ‘*Keleti Szemle*’ adlı derginin V. cildinde yayımlanan, “*Dialaecte turc d’Erzerum*” başlıklı yazıdır (Balhassanoğlu, 1904, 126-130). Bahaddin Ögel’in Erzurum ili ağızıyla ilgili kimi yazıları bulunmaktadır (Ögel, 1946a, 1946b, 1950). Zikredilmesi gereken araştırmalardan biri de Ahmet Caferoğlu’na aittir. Caferoğlu, Türkiye’nin geniş bir alanını (Batı Anadolu’dan Doğu Anadolu’ya, Kuzey ve Güney-Anadolu bölgeleri) kapsayan ve yıllar süren derleme çalışmaları sonucu dokuz ciltlik bir eser oluşturmuştur. Erzurum ili ağızını da ‘Doğu İllerimiz Ağızlarından Toplamalar’ kısmında ele almıştır (Caferoğlu, 1942). Sonraki yıllarda Atatürk Üniversitesi’nin kurulması ile beraber, ağız çalışmaları hız kazanmış ve bilimsel niteliğe bürünmüştür. 1966 yılında Selahattin Olcay, sadece Erzurum il merkezinde yaşayan yerli halkın ağız özelliklerini

ele alarak '*Erzurum Ağzı*' adlı çalışmasını yayımlamıştır (Olcay, 1966). Bu alanda yapılan en kapsamlı araştırma olarak nitelendirilebilecek çalışma, Efrasiyap Gemalmaz'a aittir. Efrasiyap Gemalmaz, Erzurum ilinin tamamının ağız özelliklerini içine alan '*Erzurum İli Ağızları*' adlı doktora çalışmasını yapmıştır. Bu çalışmanın; 1975'te birinci, 1995'te de ikinci baskısı yapılmıştır (Gemalmaz, 1978). Seyidoğlu'nun (1975) '*Erzurum Halk Masalları Üzerine Araştırmalar*' adlı çalışması, doğrudan diyalekt araştırması olmasa da derlenen masallarda bulunan yerel ifadeler, bize Erzurum ili ağız özellikleri hakkında fikir vermektedir. Söz konusu araştırma ve yazılar dışında, Erzurum ili ağız üzerine kimi müstakil çalışmalar da bulunmaktadır (Fındıkoğlu, 1928; Önder ve Yalman, 1953; Kırzioğlu, 1962; Şenol, 1964).

Derleme Sözlüğünde Bulunmayan Kelimeler

Erzurum iline bağlı Tafta ve Gökçeyamaç köylerinden yapılan derleme ve araştırmalar sonucu, aşağıda listelenen kelimelerin *Derleme Sözlüğü*'nde yer almadığı tespit edilmiştir.

ada leyleg (S)	: Uzun bacaklı kimse.
ağzını eymeg (D)	: Taklit etmek.
ağzını gözünü oynatma (D)	: Oyalamak.
andavalli (S)	: Aptal, geri zekâlı.
anorda (İ)	: Orada.
bahâsan (İ)	: Acaba.
bedıra (İ)	: Su kovası.
beyozur etma (D)	: İllallah ettirmek, bıktırmak.
beş beş olma (D)	: Zevkten dört köşe olmak, sevinmek.
beşşik (İ)	: Sığırların alınlarında bulunan beyazlık.
bijğır-	: Ekşimek.
bücelek (İ)	: Büyük karasinek.
cılh olma (D)	: Bozulmak, sulanmak.
cıngır göz (S)	: Mavi göz.
cırcıvıh sırsıvıh olma (D)	: Bozulmak, özelliğini kaybetmek.
cibo (S)	: Küçük, sevimli.
cilek soğan (İ)	: Taze soğana verilen ad.
cul (SYK)	: Küçük abdest.
çarşāğası (İ)	: Zabıta.
çat-	: Sataşmak.
çiltik (S)	: Çok gezen hafif kadın.
çini göz (S)	: Mavi göz.
dana dolu (İK)	: Çoluk çocuk.
dandik (S)	: Eğreti.
danfo (S)	: Aptal.
daspār (İ)	: Tandır üstüne örtülen örtü.
dasso (S)	: Yaşlı kabadayı.
dek (İ)	: Bahane.
deli tavu (D)	: Şaşkın ve telaşlı bir halde dönüp durmak.
denlen-	: Ufaktan atıştırmak.
dırçikle-	: Birden harekete geçmek.

dildibegi (S)	: Çok konuşan, çokbilmiş.
ecik cücük (İK)	: Büyüklü küçüklü tüm aile.
elem eşgere (K.İ)	: Her şey ortada.
eli pancar doğramah (D)	: Her zaman kolaylıkla yaptığı işi o an yapamamak.
emlini almak (D)	: Bir işin kolayını almak.
endeze (S)	: Ağır iş gören.
eşhet (S)	: Çok yaramaz çocuk.
eşo (S)	: Perişan erkek.
evden uşahlar (K.İ)	: Erkekler arasında eşten bahsederken kullanılan ifade.
eyroz (S)	: Eğri bacaklı kimse.
fesrengi (S)	: Bordo rengi.
fıhırım (S)	: Çok sıcak, kaynar su.
fısirik (S)	: Yazın yağın dolu.
fistikle-	: Sinirlenince birden harekete geçmek.
filtikoz (S)	: Sosyeteye özenmiş, yapmacık davranan.
gağgulāh (S)	: Küçük, dik kulaklı insanlara verilen ad.
gara mekir (S)	: Çok esmer.
gece meheli (İ)	: Gece vakti.
geven baş (S)	: Saçları dağınık, birbirine dolaşmış halde olan kimse.
ğıdır ğıdır olmah (D)	: İçten içe kendini yemek.
ğıdime (SYK)	: Çocuk dilinde koyun-kuzu.
ğıjjik (İ)	: Kaygan zemin.
ğıjjik çalmah (D)	: Kaymak.
ğıkğıla-	: Kıkır kıkır gülmek.
ğılıko (İ)	: Bulgurdan yapılan bir yemek.
ğımıl (S)	: Bir iş üzerinde çalışana engel olan kişi.
ğıncımış (S)	: Birbirine girmiş saç.
ğıncıt-	: Saç, ip gibi şeyleri birbirine geçirmek, dolaştırmak.
ğındillik (S)	: Çocukların çevirdiği çember.
ğınğa (İ)	: Takla.
ğınğa dönmaḥ (D)	: Takla atmak.
ğırbaş (S)	: Az saçlı.
ğoğor (İ)	: Kir.
ğort (İ)	: Küçük tepecik.
ğoruhçi (İ)	: Kır bekçisi.
ğöresiye (K.İ)	: Dediklerine göre.
ğuşeymegi (İ)	: Kuşekmeği, ebeğümeci olarak bilinen bitki.
ğuzul-	: Çömelmek, sinmek.
gümrah (S)	: Gelişmiş, besili.
hefi bas- (D)	: İçki korkuyla kaplanmak.
hefi (İ)	: Korku.
heflen-	: Kuşku duymak.

hekat uşağı (K.İ)	: Büyüme hızı birden artan bebekler için kullanılır.
hemeccik (İ)	: Oyuncak bebek.
herşi perş olmaḥ (D)	: Alt üst olmak, yorulmak, bitkin düşmek.
ḥers (İ)	: Sinir.
herze (K.İ)	: 'Naneyi yedin!' anlamında kullanılan ifade.
hesso (D)	: Kendine güvenen, kabadayı.
ḥinc-ı ḥamur etmek (D)	: Ezmek, şeklinden çıkarmak.
ḥırambakeşen etmek (D)	: Sürüklemek.
ḥızzek (İ)	: Kızak.
holla-	: Atmak, fırlatmak.
hores (İ)	: Kavrulmuş un.
ıssi (S)	: Sıcak.
ḫınımini (K.İ)	: Başkasına belli etmeden iki kişinin kendi arasında anlaşması.
ḫıpik (S-İ)	: Çok az miktar.
ḫırman dönmaḥ (D)	: Tedirgin ya da çaresiz halde dönüp durmak.
ḫıstik (İ)	: İzmarit.
ḫızzırık kesilmek (D)	: Soğuktan kıpkırmızı kesilmek.
ḫop et-	: Gizlice birikim yapmak, para biriktirmek.
ḫor ibik (S)	: Göz önünde olan bir şeyi görmeyen için kullanılır.
ḫotto (S)	: Kısa ve şişman kimse.
ḫottoç (S)	: Kök, uç.
köstek (İ)	: Gümüş zincir.
künk (İ)	: Pişmiş topraktan yapılmış su borusu.
lalanga (İ)	: Yağda kızarmış hamurdan yapılan tatlı.
lebbiz (S)	: Dümdüz, yassı.
lelevüt (S)	: Bitkin.
mablāḥ (İ)	: Çay kaşığı.
malameyt (S)	: Yorgun.
mantıs (İ)	: Mangal türü bir ocak.
mezmendek (İ)	: Perişan.
mınıḥ (S)	: Ufak, sevimli.
mıllıḥçi (S)	: Kendi menfaati için birinin gözüne girmeye çalışan kişi.
mıllık (İ)	: Lades, bahis.
moso (S)	: Asık yüz.
mososunu asmaḥ (D)	: Yüzünü asmak.
mülevez (S)	: Perişan.
nāara (İ)	: Sarhoş bağırması.
naḥırkeş (İ)	: Sığırların dağılma ve toplanma yeri.
nemḫor (S)	: Nankör.
nişadır sürülmüş gibi ḡaçmaḥ (D)	: Acıyla ve korkuyla kaçan kişi için kullanılır.
oḡul uşaḡ (İK)	: Ailece, hep beraber.
öli yiyen (S)	: Başkalarının sırtından geçinen kişi.

papara (İ)	: Yufka ekmeğin üzerine şeker ve yağ dökülerek yapılan bir yemek.
persin (S)	: Hayvandan türemiş.
petan (S)	: İri yarı, şekilsiz kadın.
potdig (S)	: Kısa ve şişman.
pürçükli (İ)	: Havuç.
rıkıkını satma (D)	: Biriyle uğraşmak, rahatsız etmek.
sağgal delisi (S)	: Sevimsiz, ihtiyar adam.
seyir (İ)	: Piknik.
sıvırcı (İ)	: Serçe.
su iti gibi ıslanma (D)	: Gereksiz yere yağmurda ıslanan biri için kullanılan kinayeli ifade.
sulha (S)	: Boş iş.
şerefe (İ)	: Bayram arifesinden önceki gün.
şih şih (SYK)	: Bebek oyuncuğu, çingirak.
şirikli (İ)	: Sulugöz.
şirik ahıtma (D)	: Ağlamak.
tağgıç (İ)	: Alnın tam ortası.
talaşıma (K.İ)	: ‘Umurumda değil’ anlamında bir kullanım.
tehmis (İ)	: Öğütülmüş kahve satılan yer.
tegge (İ)	: Namazda erkeklerin örttüğü başlık, takke.
tel tencik (İK)	: İğne-iplik, dikiş malzemeleri.
tellelem test olma (D)	: Rezil olmak, ifşa olmak.
tello (S)	: Akıllı bir karış havada olan.
teymik (İ)	: Tekme.
tıllık (S)	: Dili peltek olan.
tısıh (S)	: Çok zayıf, güçsüz kişi.
tıssık (İ)	: Tütün, duman kokusu.
tısıvez (İ)	: Zeytine benzer bir meyve.
tişkoz (S)	: Mağrur, kibirli kimse.
toprağa haber götürmesin (K.İ)	: Ölmüş birinin ardından konuşulurken söylenen söz.
totoh (İ)	: Ayak, ayak tabanının arkası.
tulu (S)	: Şişman kimse.
türidi (S)	: Kılık kıyafeti düzgün olmayan erkek.
tüt-	: Alaycı ifade ile bir şeyin güzel olduğunu söylemek.
ügüd-	: Gizlice atıştırmak.
vurucun vura (K.İ)	: Bir beddua.
yanığara (K.İ)	: Küçük kız çocuklarını severken kullanılan ifade.
yengül (S)	: Hafif.
zantır (S)	: İri yapılı.
zırcı (S)	: Sonuncu.
zoppo (S)	: İri yarı, sevimsiz.

Sonuç

Erzurum, bulunduğu konum itibarıyla tarih boyunca çeşitli uluslarla birebir etkileşim içinde olmuştur. Bu kültürel ve siyasi tesirler, konuşulan dili de doğrudan etkilemiştir. Bu açıdan derlenen kelimelerde; Arapça, Farsça, Rusça ve Ermenice gibi dillerin izlerine rastlamak mümkündür.

Genel itibarı ile kullanılan deyimler, Türkçe ağırlıklıdır. Bazı durumlarda ise Arapça-Farsça terkipler ile deyimler oluşturulmuştur (hınc-ı hamur etmek, hırambakeşen etmek gibi). Bu terkiplerden çoğu ses değişimine uğrayarak, aslından farklı bir hale bürünmüştür (aslen herc ü merc olan terkinin, 'herşi perş' şekline dönüşmesi gibi). Bazı deyimler ise arkaik özellikler taşımaktadır. Örneğin 'kop etmek' deyimindeki 'kop' kelimesi Divanü Lügati't-Türk'te aynı şekilde yer alır ve anlamı da 'çok, pek' şeklindedir. Erzurum ağzında da aynı anlam paralelinde olan 'kop etmek' deyimini; 'çoğaltmak, biriktirmek' anlamını taşımaktadır. Bunların dışında, ses yansımaları kelimelerden de deyimler oluşturulmuştur (cırcıvıh sırsıvıh olmağ gibi).

Kimi Türkçe kelimeler de çeşitli ses değişikliklerine uğramıştır (tekme-teymik, minik-minih, orada-anorda gibi). Salt kelime bahsinde diğer uluslardan etkileniş, birebir kendisini göstermektedir. Örneğin derlenen 'kıpık' kelimesinin aslı Rusça 'kapık'dır ve 'rublenin yüzde biri değerindeki para' anlamını taşır. Değer olarak düşüklüğünden esinlenilerek, Erzurum ağzında 'kıpık' ifadesi, 'çok az miktar' anlamını karşılamaktadır. Aynı şekilde 'sonuncu' demek olan 'zırncı' kelimesini de Farsça 'zîr' ile ilişkilendirebilmek mümkündür. 'Zîr'in kelime anlamı 'alt, aşağı' şeklindedir.

Fiillerde, genellikle Türkçe kullanım yaygındır (denlen-, çat-, ügüd-, tüt- gibi). Bazı fiiller ise Arapça ve Farsça köklerden türetilmiştir. Örneğin; zehlen- fiilinin aslı Arapça 'zerk' ismine götürülebilir. 'Zerk' in Arapça karşılığı; 'ikiyüzlülük, hile, dalavere'dir ki bu da derlediğimiz 'zehlen-' fiilinin anlamı ile aynı doğrultudadır.

İkilemeler, ses yansımaları kelimeler ya da Türkçe kelimeler ile oluşturulmuştur. Örneğin 'tel tencik' ikilemesi 'iğne-iplik' anlamına gelmektedir. Bu ikilemede yer alan 'tencik' sözcüğü *Derleme Sözlüğü*'nde 'tarandıktan sonra tarakta kalan saçlar' şeklinde karşılığını bulmaktadır. Aynı şekilde; 'dana doluğ' ikilemesinde de 'doluğ' kelimesi Eski Türkçede 'dana' demek olan 'tolguk' kelimesine dayanır.

Derlenen kelimeler içinde 'göresiye, herze, toprağa haber götürmesin' gibi kalıplaşmış ifadeler mevcuttur. Bunlardan biri olan 'herze' kelimesi Farsçadır ve 'boş söz, lakırdı' anlamına gelmektedir. Ancak mevcut ağızdaki anlamı farklılaşmış; sırları ifşa olan birine söylenen bir ifade olmuştur. 'Toprağa haber götürmesin' ise Türklerin ölümle ilgili çeşitli mitik inanışları ile bağdaştırılabilir. Bu grup içinde diğer bir ifade de 'göresiye'dir. Bu ifade 'göre' edatı ile bağdaşmakta ve cümleye 'görelilik' anlamı katmaktadır. Tam olarak karşılığı 'denilene göre, söylenene göre' şeklindedir.

Sonuç itibarı ile Mülk, Tafta ve Gökçeyamaç köylerinden derlediğimiz kelimeler ışığında, Erzurum ili ağzlarının tarih içinde iletişim içinde olduğu çeşitli ulusların dillerinden oldukça etkilendiğini; bunun yanı sıra, Eski Türkçe döneminden kalan kimi unsurların da korunarak veyahut bir takım ses, şekil ve anlam değişikliğine uğrayarak günümüze kadar geldiği görülmektedir.

Kısaltmalar

(İ)	İsim
(S)	Sıfat
(D)	Deyim
(SYK)	Ses Yansımaları Kelime
(İK)	İkileme
(K.İ)	Kalıplaşmış İfade
(S-İ)	Sıfat/İsim

KAYNAKÇA

- Biray, N. (2005). Cumhuriyet Döneminde Ağız ve Lehçeler Üzerine Yapılan Çalışmalar. *Karaman Dil-Kültür ve Sanat Dergisi* (s. 213-223). Karaman.
- Buran, A. (2011). Türkiye Türkçesi Ağızlarının Tasnifleri Üzerine Bir Değerlendirme. *International Periodical For The Languages Literature and History of Turkish or Turkic*, Volume 6/1, 40-55.
- Caferoğlu, A. (1946). Anadolu Diyalektolojisine Dair Bir Deneme. *Türk Dili- Belleten*, 565.
- Caferoğlu, A. (1959). Die Anatolischen und Rumelischen Dialecte. *PhTF I* (239-260).
- Caferoğlu, A. (1942). *Doğu İllerimiz Ağızlarından Toplamalar, I. Kars, Erzurum, Çoruh İlbaylıkları Ağızları*. İstanbul: TDK Yayınları.
- Balhassanoğlu, (Necip Asım Yazıksız). (1904). Dialecte turc d'Erzerum. *KSz V/I* (126-130).
- Banguoğlu, T. (1990). *Türkçenin Grameri*. Ankara, TDK Yayınları.
- Erimer, K. (1971). Anadolu ve Rumeli Ağızları Üzerinde Bir Bibliyografya Denemesi. *Türk Dili Araştırmaları Yıllığı Belleten* 1970 (s. 210-236). Ankara.
- Fındıkoğlu, Z. F. (1928). Lehçe-i Erzurum. *HBM I*.
- Gemalmaz, E. (1978). *Erzurum İli Ağızları (İnceleme - Metinler - Sözlük ve Dizinler)*. Erzurum.
- Kırzioğlu, Z. F. (1962). Lehçe-i Erzurum Yazmasındaki Halk Sözlere. *TDAY-Belleten* (s. 195-244).
- Köktekin, K. (2007). Doğubayazıt Ağızının Ses Özellikleri. *A. Ü. Türkiyat Araştırmaları Enstitüsü Dergisi*, Sayı 33, 1-9. Erzurum.
- Korkmaz, Z. (1992). *Atatürk ve Türk Dili-Belgeler*. Ankara: TDK Yayınları.
- Korkmaz, Z. (1995). Anadolu Ağızları Üzerindeki Araştırmaların Bugünkü Durumu ve Karşılaştığı Sorunlar. *Türk Dili Üzerine Araştırmalar II* (232). Ankara: TDK Yayınları.
- Korkmaz, Z. (1995). Dilde “İlericilik” ve “Gericilik” Üzerine II. *Türk Dili Üzerine Araştırmalar I*, (s. 770-773). Ankara: TDK Yay.
- Olçay, S. (1966). *Erzurum Ağızı İnceleme-Derleme-Sözlük*. Ankara: Atatürk Üniversitesi Yayınları.
- Ögel, B. (1946). Erzurum Ağızında Nispet Cümleleri. *Erzurum Halkevi Kültür Dergisi*, I/10.
- Ögel, B. (1946). Erzurum Şivesinde Söz Yapılışı. *Erzurum Halkevi Kültür Dergisi*, III/10.
- Ögel, B. (1950). Riddles from Erzurum. *Journal of Amerikan Folklore*, October December.
- Önder, A. R. ve Yalman, Y. (1953). Hınıs’tan Kelime ve Deyimler. *TFA III/58*, 921-926.
- Seyidoğlu, B. (1975). *Erzurum Halk Masalları Üzerinde Araştırmalar Metinler ve Açıklamalar*. Ankara: Atatürk Üniversitesi Yayınları.
- Şenol, K. (1964). Erzurum ve Kars Halk Dilinden Sözlere. *TFA VIII/175*, 3317-3319.